

Викът биде подхванат. . .

Върху станът на чука, по стълбата, моментално се изкачи един от нашите, в синя блуза, и вече бе подигнал ръка за жест, когато го прекъснаха.

— Името, фамилията му! Откъде е?

Прекъснаха го и стихнаха — чакат отговор.

— Строителен шлосер съм аз. Фамилията ми — Василев. Тук, в завода, ние сме триста двадесет и пет Василевци.

— По същество говори!

— Почвам по същество. Този чук, на който аз стоя, е една от най-хубавите трибуни на света. Аз ще ви обясня — слушайте.

— Преди десет години този чук дойде при нас в завода. От гарата до завода имаше тогава четири километра по разните улици и улички. Тогава още няхаме железнопътен клон. Трябваше чукът да се вдига с лостове. Ето този стан ние го вдигахме три месеци, денем и нощем. Цело лято не оставихме да спят няколко квартала. Припевите на „Дубинушкага“ бяха не особено прилични и цялата аристокрация из нашия район поради туй се пръсна по дачите. .

Настанявахме и приготвихме чукът цели два месеца.

Пробвахме го.

Той удари веднъж, събуди всички спящи, изпотроши прозорците по къщите и събори камбанарията.

Повече не ни дадох да ковим.

Но знаете, — дойде му времето.

Дойде време за тържеството.

Ето първата колона на нашето здание. Тази колона ще бъде забита в земята. Трябва още двадесет такива колони да изковем. В основите си те ще лежат върху бетон. На колоните ще израстне непоклатимо здание. За него няма да бъдат страшни не само ударите: зданието няма да бъде разрушено даже от земетръс.

— Що за здание, дявол да го вземе! — не се стърпяха в тълпата.

— Наше здание. Работнически Дворец.

— Но вие с вашия дяволски чук — разбихте тавана на нашия дворец.

— Чудни хора. Вие се лъжете, избързали сте. Работнически Дворец — ето го, ето този великан-завод.

— Но ето що: думата давам... нему, ето на този оратор.

Той дружески потупа с ръка чукът и бързо скочи по стълбата в тълпата.

Устата на пеща се разтвори като завеса... Пеща изригна нова нажежена до бяло колона. Подета от крана, тя заплава из завода, като го потопа в градушка от искри и сгорещи въздуха му в миг.

Крана сложи колоната върху станът, и чукът започна да се забавлява със своите удари и трясъци.

Първите тътнежи се свършиха.

Сега ще се разразят нови удари.

И хората настръхнаха. Тишина скова целия завод, всички сърца замряха.

Чукът се вдигна и всеки отрони въздишка.

Чукът изпускаше ненужната пара, и всички ние през радостните удари на сърцето изпускахме жадно поетия въздух.

